

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/37/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6920201463
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6920201463.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka (sudca spravodajca) a Mgr. Stanislavy Salajovej, v spore žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpeného Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanému A. B., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom C. A. XXXX/X, D. A., zastúpenému Centrom správnej pomoci Michalovce, so sídlom Topolianska 2829/174, Michalovce, IČO: 51 169 428, o zaplatenie 23.457,90 Eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9Csp/37/2020-166 zo 6. júna 2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu v druhom a treťom výroku a v závislom výroku o trovách konania (štvrtý výrok) **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) zastavil konanie v časti žalovanej istiny vo výške 22.053,42 Eur, zmluvných úrokov vyčíslených ku dňu 20. 05. 2020 na sumu 1.005,58 Eur, úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu 20. 05. 2020 na sumu 3.071,33 Eur, zmluvného úroku 5,19 % ročne zo sumy 22.053,42 Eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia a úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 23.059,- Eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia (prvý výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvné úroky vyčíslené ku dňu 20. 05. 2020 na sumu 3.256,- Eur, úroky z omeškania vyčíslené ku dňu 20. 05. 2020 na sumu 348,81 Eur a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.256,- Eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (druhý výrok) a vo zvyšnej časti zamietol žalobu pokiaľ išlo o zaplatenie istiny vo výške 1.404,48 Eur, zmluvných úrokov vyčíslených ku dňu 20. 05. 2020 v sume 15,52 Eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.420,- Eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia a úroku 5,19 % ročne zo sumy 1.404,48 Eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia (tretí výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo (štvrtý výrok).

2. Súd prvej inštancie uviedol, že jeho prvé rozhodnutie vo veci bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/36/2021 zo dňa 20. 01. 2022, v ktorom odvolací súd vyslovil záväzný právny názor, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru poskytnutého žalobcom žalovanému a preto platí pôvodné zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného splácať úver v splátkach. V nadväznosti na to žalobca podaním zo dňa 08. 04. 2022 zobral žalobu čiastočne späť, v ktorej časti prvoinštančný súd so súhlasom žalovaného konanie zastavil podľa § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej lej „CSP“). Uplatnených tak zostalo 35 úverových splátok omeškaných v období od 23. 06. 2017 do 23. 04. 2020 spolu s ich príslušenstvom.

4. Prvoinštančný súd potom zistil, že žalobca na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 20. 02. 2014 poskytol žalovanému úver vo výške 25.280,- Eur pri úrokovej sadzbe 4,69 %, ktorý mal vrátiť v 360. mesačných splátkach po 133,60 Eur splatných 23. dňa v mesiaci so splatnosťou prvej dňa 23. 03. 2014 a poslednej dňa 23. 02. 2044. Po právnej stránke išlo o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nie však o zmluvu o spotrebiteľskom úvere vzhľadom na § 1 ods. 3 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) a vzhľadom na skutočnosť, že úver bol poskytnutý na nadobudnutie, úpravu a údržbu nehnuteľnosti a zároveň jeho splatenie bolo zabezpečené záložným právom k nehnuteľnosti. S odkazom na ust. § 100 ods. 1 a § 101 OZ vyhodnotil prvoinštančný súd námietku premlčania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú konštatujúc, že pokiaľ predmetom sporu zostali splátky splatné v dňoch 23. 06. 2017 až 23. 04. 2020, tieto nie sú premlčané, lebo 3-ročná premlčacia doba ani u jednej z nich do podania žaloby na súd dňa 25. 05. 2020 neuplynula. S ostatnou obranou žalovaného sa prvoinštančný súd vysporiadal tak, že odkaz v stranami uzavretej zmluve na Obchodný zákonník je dôsledkom toho, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, čo nijak samo o sebe nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Neprijateľné zmluvné podmienky (ktoré žalovaný ani bližšie nekonkretizoval) v uzavretej zmluve nezistil podotýkajúc, že pre ich relevanciu by navyše musel byť daný priamy súvis s predmetom konania. Nemohol skúmať, či zmluva má náležitosti podľa ZoSÚ, lebo nešlo o spotrebiteľský úver a preto nemohol ani skúmať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Preskúmal preto zmluvu len z hľadiska všeobecných náležitostí právneho úkonu a tieto boli splnené. Zmluvný úrok ako obligatórna náležitosť bol v zmluve riadne dohodnutý a teda nebolo možné vyhovieť žalovanému ani v tom, že by žalobca nemal mať nárok na úroky.

5. V nadväznosti na uvedené ďalej prvoinštančný súd uviedol, že pokiaľ žalobca v rámci 35 dlžných splátok po 133,60 Eur (spolu 4.676,- Eur) splatných v období od 23. 06. 2017 do 23. 04. 2020 uplatňoval na istine sumu 1.404,48 Eur a na zmluvných úrokoch sumu 3.271,52 Eur, žalobcom nezohľadnené platby žalovaného zo dňa 24. 07. 2017 v sume 200,- Eur, zo dňa 26. 09. 2017 v sume 400,- Eur, zo dňa 25. 10. 2017 v sume 500,- Eur a zo dňa 24. 04. 2018 v sume 320,- Eur, t. j. spolu celkovo 1.420,- Eur, bolo potrebné započítať s poukazom na § 566 ods. 1 a 2 OZ na dlžnú istinu v sume 1.404,48 Eur a zvyšok v sume 15,52 Eur na dlh tvorený zmluvnými úrokmi. Preto žalobcovi prvoinštančný súd nepriznal nárok na zaplatenie istiny v sume 1.404,48 Eur a z dlžných zmluvných úrokov priznal len sumu 3.256,- Eur (3.271,52 Eur mínus 15,52 Eur). Vzhľadom na omeškanie žalovaného s úhradami splátok prisúdil žalobcovi s poukazom na § 517 ods. 1 a 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. úroky z omeškania vyčíslené ku dňu 20. 05. 2020 na sumu 348,81 Eur a tiež úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.256,- Eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia. Úrok 5,19 % ročne zo sumy 1.404,48 Eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia nepriznal z dôvodu, že išlo o zmluvné úroky z istiny 1.404,48 Eur, ktorá bola pokrytá úhradami žalovaného realizovanými pred dňom 21. 05. 2020 a preto kvôli absencii dlhu na istine nebol daný ani nárok na príslušenstvo z nej. Napokon zamietnutie úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.420,- Eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia zdôvodnil tým, že po tomto dátume už žalovaný nebol v omeškaní s úhradou uvedenej sumy istiny.

6. Rozhodnutie o náhrade trov konania založil prvoinštančný súd na aplikácii § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP vychádzajúc z toho, že predmetom konania bolo pôvodne zaplatenie sumy 23.457,90 Eur s príslušenstvom, pričom žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie istiny 22.053,42 Eur, zmluvných úrokov 1.005,58 Eur a úrokov z omeškania 3.070,33 Eur, čím v tejto časti procesne zaviniel zastavenie konania a zároveň bol úspešný len ohľadne zmluvných úrokov v sume 3.256,- Eur a úrokov z omeškania v sume 348,81 Eur. Vzhľadom na to by náhrada trov konania patrila žalovanému, ktorý ju však nepožadoval a preto bolo treba vysloviť, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

7. V zákonnej lehote podali proti rozsudku odvolanie tak žalobca, ako aj žalovaný.

8. Žalobca v odvolaní vytýkal prvoinštančnému súdu, že nesprávne časť splátok uplatnených v rámci čiastočného späťvzatia žaloby vyhodnotil ako uhradené v období od 24. 07. 2017 do 24. 04. 2018. V zmysle výzvy na úhradu zo dňa 11. 05. 2017 predstavovali totiž omeškané splátky celkovo sumu 777,50 Eur, dňa 23. 05. 2017 nastala splatnosť ďalšej splátky v sume 133,60 Eur a teda ku dňu 24. 05. 2017 predstavoval dlh žalovaného sumu 911,10 Eur. Žalovaný od 24. 07. 2017 do 24. 04. 2018 uhradil 4 platby v celkovej sume 1.420,- Eur, z ktorej suma 911,10 Eur bola započítaná na už omeškaný dlh

a zvyšok bol započítaný na splátky splatné dňa 23. 06. 2017, 23. 07. 2017 a 23. 08. 2017 po 133,60 Eur a v sume 108,10 Eur na časť splátky splatnej dňa 23. 09. 2017 (z toho 36,20 Eur na istinu a 71,90 Eur na zmluvný úrok). Po čiastočnom späťvzatií teda pohľadávka tvorila sumu 4.167,10 Eur predstavujúcu 25,50 Eur ako zvyšok splátky splatnej dňa 23. 09. 2017 plus 4.141,60 Eur ako 31 splátok po 133,60 Eur splatných od 23. 10. 2017 do 23. 04. 2020, pričom zo sumy 4.167,10 Eur tvorila istina sumu 1.257,33 Eur a zmluvný úrok sumu 2.909,77 Eur. Z týchto dôvodov žiadal žalobca zmeniť rozsudok prvoinštančného súdu v treťom výroku a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 1.257,33 Eur so zmluvným úrokom 5,19 % ročne z tejto sumy od 21. 05. 2020 do zaplatenia a s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 21. 05. 2020 do zaplatenia.

9. Žalovaný svojím odvolaním formálne síce napadol celý rozsudok prvoinštančného súdu, z obsahu odvolania však vyplýva jeho nesúhlas iba s druhým výrokom rozsudku. V odvolaní poukázal na to, že žalobca by mal niesť za svoje konanie sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a tiež poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky nachádzajúce sa v uzavretej zmluve, a to voľbu Obchodného zákonníka, spracovateľský poplatok a poplatok za upomienku. Tieto podmienky prvoinštančný súd nepreskúmal, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces a to tiež tým, že svoje rozhodnutie zákonom stanoveným spôsobom neodôvodnil. Z týchto dôvodov žiadal rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, eventuálne rozsudok zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že stranami uzavretá úverová zmluva má síce spotrebiteľský charakter, to ale nevyklučuje jej povahu ako absolútneho obchodnoprávneho vzťahu podľa § 497 ObchZ. Zaplatenie zmluvných úrokov je podľa § 502 ods. 2 ObchZ obligatórnou náležitosťou záväzkového vzťahu z úverovej zmluvy a preto ich zmluvné dojednanie nemôže zakladať rozpor s dobrými mravmi a nie je možné obmedziť nárok na úrok bez toho, aby na to bol zákonný dôvod. Pokiaľ ide o žalovaným namietané poplatky, nejde o neprijateľné zmluvné podmienky, lebo spracovateľský poplatok je v bankovej praxi štandardným poplatkom za poskytnutie úveru a poplatok za upomienku bol riadne dohodnutý v zmluve a jeho výšku určuje sadzobník. Uzavretá zmluva žiadne neprijateľné zmluvné podmienky neobsahuje a nie je zřejmé, z čoho žalovaný vyvodil, že prvoinštančný súd ju z tohto hľadiska nepreskúmal.

11. Ďalšie vyjadrenia v rámci odvolacieho konania neboli podané.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil v druhom a treťom výroku (a tiež v závislom výroku o trovách konania) z dôvodu ich vecnej správnosti.

13. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Odvolací súd v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje ako v rovine skutkových zistení, ktoré zodpovedajú vykonanému dokazovaniu, tak aj v rovine právneho posúdenia, ktoré považuje odvolací súd za správne.

16. Odvolací súd konštatuje, že ani žalobca ani žalovaný v odvolaní neuviedli skutočnosti a argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd pri rozhodnutí a pri jeho odôvodnení náležite a dostatočne nevysporiadal. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nesprávnosť skutkových zistení, tak odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvoinštančného súdu vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a je výsledkom správneho právneho posúdenia veci. Neboli opodstatnenými ani žalovaným prezentované odvolacie námietky. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu i s argumentmi, ktorými tieto závery

náležite vysvetliť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré zodpovedá ust. § 220 ods. 2 CSP, lebo podrobne vysvetľuje všetky skutkové i právne aspekty relevantné pre rozhodnutie tohto sporu. Prvoinštančný súd sa po zrušení jeho prvého rozsudku odvolacím súdom správne vyrovnal so všetkými právnymi aj skutkovými otázkami prejednáwanej veci a odvolací súd sa v celom rozsahu s napadnutým rozhodnutím stotožňuje.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutých výrokoch podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny a na zdôraznenie správnosti k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

18. Už v zrušujúcom uznesení zo dňa 20. 01. 2022 odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako vzťah spotrebiteľský, t. j. stranami uzavretá zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou a súčasne nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch z dôvodu, že žalovanému poskytnutý úver nespĺňa podmienky spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 3 písm. b) a d) cit. zákona.

19. Ako potom správne uviedol prvoinštančný súd, odkaz v stranami uzavretej zmluve na Obchodný zákonník je dôsledkom toho, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, čo nijak samo o sebe nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. V danom prípade teda išlo nielen o spotrebiteľský právny vzťah, ale aj o vzťah rámcovo majúci súčasne absolútny obchodnoprávny charakter podľa § 497 v spojení s § 261 ods. 6 písm. d) ObchZ. Právne irelevantnou pre rozhodnutie tohto sporu preto bola námietka žalovaného o voľbe Obchodného zákonníka v uzavretej zmluve. Bez ohľadu na toto zmluvné dojednanie sa totiž stranami uzavretá zmluva spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka a vzhľadom na § 52 ods. 1 až 4 OZ aj ustanoveniami Občianskeho zákonníka vrátane tých, ktoré sa týkajú spotrebiteľských zmlúv.

20. Ďalej odvolací súd uvádza, že nie je opodstatneným odvolacie tvrdenie žalovaného, že prvoinštančný súd neskúmal zmluvu i z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky (§ 53 ods. 1 OZ). Opak je pravdou, tieto podmienky súd prvej inštancie skúmal a ich výskyt v zmluve nezistil. Odvolací súd považuje tento záver za správny. Podľa odvolacieho súdu nemá takýto charakter ani žalovaným namietaný spracovateľský poplatok, či poplatok za upomienku, ktoré sú v zmluve zakotvené. Tieto zmluvné ustanovenia nespôsobujú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach, lebo spracovateľský poplatok je v bankovej praxi bežným poplatkom spojeným s úhradou nákladov banky na poskytnutie úveru dlžníkovi, rovnako ako (nielen) v bankovom sektore sa vyskytujúci poplatok za upomienku predstavujúci paušalizovanú náhradu škody (ako nákladov na upozornenie dlžníka na omeškanie) spôsobenej veriteľovi omeškaním s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov. V konečnom dôsledku súd prvej inštancie príliehavo poukázal aj na to, že pre relevanciu neprijateľných zmluvných podmienok v spore by musel byť daný ich súvis s predmetom konania, čomu tak v prejednáwanej veci nebolo (keďže žalobca si na základe takých podmienok žiaden nárok neuplatňoval).

21. Napokon je vo vzťahu k odvolaniu žalovaného potrebné uviesť, že záväzok zaplatiť dohodnuté úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatou zmluvy o úvere, je to základný záväzok dlžníka a súčasne obligatórna náležitosť úverovej zmluvy podľa § 497 ObchZ. Preto nepriznanie nároku žalobcovi na zaplatenie úrokov ako to žiadal žalovaný môže mať svoj základ iba v konkrétnom zákonnom ustanovení a použitie takého v prejednáwanej veci neprichádzalo do úvahy. Odvolací súd už v prvom rozhodnutí v tejto veci označil za správny záver prvoinštančného súdu, že tu nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom súd prvej inštancie sa s aspektom žalovaným požadovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru podrobne vysporiadal v 23. a 24. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd poukazuje bez potreby opakovania totožnej argumentácie.

22. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu, tento v podstate namietal len skutočnosť, že súd prvej inštancie nesprávne zarátal platby žalovaného zo dňa 24. 07. 2017 v sume 200,- Eur, zo dňa 26. 09. 2017 v sume 400,- Eur, zo dňa 25. 10. 2017 v sume 500,- Eur a zo dňa 24. 04. 2018 v sume 320,- Eur (celkovo 1.420,- Eur), nakoľko tieto už boli podľa žalobcu zohľadnené v žalobe pred jej podaním, resp. pred jej čiastočným späťvzatím.

23. Odvolací súd konštatuje, že postup prvoinštančného súdu v súvislosti so započítaním týchto platieb bol správny a prehľadne a zrozumiteľne vysvetlený v 25. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorý odvolací súd týmto odkazuje. Aj podľa odvolacieho súdu vzhľadom na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 06. 06. 2022 a výpisy z úveru na č. I. 25 až 32 spisu za roky 2014 až 2019, v ktorých uvedené 4 platby žalovaného nie sú obsiahnuté (hoci by byť mali, nakoľko sa jedná o platby z rokov 2017 a 2018), postupoval súd prvej inštancie správne a v súlade s § 566 ods. 1 a 2 OZ, keď tieto platby zohľadnil ako platby žalovanej istiny v sume 1.404,48 Eur a zvyšok v rozsahu sumy 15,52 Eur zarátal na dlh žalovaného na zmluvných úrokoch. Súd prvej inštancie vychádzal pritom práve a len z toho, čo konkrétne urobil žalobca predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby podaním zo dňa 08. 04. 2022 a akým spôsobom svoje nároky špecifikoval rozčleniac tieto na istinu a úroky. Až v podanom odvolaní žalobca zmenil spôsob výpočtu žalovanej sumy, pokiaľ ide o dlžnú istinu a úroky (keď na istine požadoval už len sumu 1.257,33 Eur s príslušnými zmluvnými úrokmi a úrokmi z omeškania) tvrdiac, že žalovaným zaplatenú celkovú sumu 1.420,- Eur započítal na splátky, ktoré boli splatné do 23. 08. 2017 a zvyšok v rozsahu sumy 108,10 Eur započítal na splátku splatnú dňa 23. 09. 2017, čo je však v rozpore s jeho tvrdením obsiahnutým v čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 08. 04. 2022, že si od žalovaného uplatňuje 35 splátok splatných od 23. 06. 2017 do 23. 04. 2020, pri ktorých dlh na istine predstavuje sumu 1.404,48 Eur. Ak teda za takéhoto stavu súd prvej inštancie zohľadnil celkovo žalovaným uhradenú sumu 1.420,- Eur ako platbu na istinu (a zvyšok na úroky), niet jeho postupu čo vytknúť. Nie totiž v odvolaní, ale v čiastočnom späťvzati žaloby počas konania pred súdom prvej inštancie mal žalobca riadne zadefinovať svoj nárok prezentovaním zodpovedajúcich skutkových tvrdení a nie tieto predkladať až v odvolacom konaní, keďže podľa ust. § 366 písm. d) CSP odvolací súd na ne prihliadnuť nemohol. Preto sa súd prvej inštancie nedopustil nesprávnych skutkových zistení, ako mu to vytýkal žalobca v odvolaní.

24. Rozsudok súdu prvej inštancie bol teda v druhom aj treťom výroku vecne správnym a preto ho odvolací súd v tomto rozsahu potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ohľadne ktorého sporové strany vo svojich odvolaniach neuviedli žiadnu konkrétnu odvolaciu argumentáciu.

25. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade nebol v odvolacom konaní úspešný ani žalobca a ani žalovaný a preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.